

gen, som tænker paa at bruge Krigsmagten imod Rigsdagens Frihed. Ja, ganske vist, der er ingen Ublygt dertil, og jeg har ingen Frygt for, at Sigt vil ske i en nær Fremtid eller maasse endog i lang Tid; men hvorlænge skal nu denne Lov være gjældende i Danmark, hvis den bliver vedtagen? De gamle Krigsartikler ere snart 200 Aar gamle, og maasse skulle disse nye Regler gjælde ligesaa længe. Hvad der kan ske i Danmark i al den Tid, veed Ingen. Der kan maasse komme meget urolige og bevægede Tider, og i saadanne Tider ere slige Misbrug skete i andre Lande; i saadanne urolige Tider er det nødvendigt, at Rigsdagens Frihed og Sikkerhed til at handle og beslutte er fuldstændig sikket. Da jeg var Soldat, bleve Krigsartiklerne meget nøiagtig læste op for os, og vi fik da at vide, hvorledes vi skulde hænges og skydes og ske al Landsens Ulykke, hvis vi vare uskikkelige, men vi hørte aldrig Noget om, at vi havde faaet en fri Forsætning i Danmark, vi hørte aldrig Noget om, at vi havde en Grundlov, eller at der i denne Grundlov er en Paragraf, som siger, at hvis en Afdeling foretager Noget imod Rigsdagens Frihed og Sikkerhed, da skulle, saavel Befalingsmænd som Menige, kunne straffes for Høiforæderi. Jeg har ogsaa hørt af Folk, som nu ere Soldater, at de mene, at de ere pligtige at adlyde enhver Befaling, selv om Befalingen gjaldt et Skridt imod Rigsdagens Frihed; rigtignok har jeg ogsaa hørt Soldater sige, at i dette Tilfælde vilde de negte at lyde, selv om de skulde skydes derfor. Men der er en Usikkerhed tilstede, og jeg sætter Pris paa, at denne Usikkerhed maatte blive hævet. Naar denne Grundlovsparagraf bliver optagen i Straffeloven, saa skal den ogsaa oplæses, og Alle saae da at vide, at der er en saadan vigtig Paragraf til; men jeg skal indrømme — i Diebliffet i alt Fald staar det saaledes for mig — at der dog maasse skulde søies en Smule til; men maasse tager jeg fejl. Jeg sætter, som sagt, Pris paa, at Grundlovsparagrafens Ordlyd staar i den militære Straffelov, men der trænges dog maasse til en lille Tilføielse. Jeg kan tænke mig det Tilfælde, at en Afdeling bliver sendt ud i den Hensigt at antaste Rigsdagens Frihed — det er kun et Lankeexperiment — og den menige Mand veed ikke, hvad der er tiltænt; han gaar i god Tro og mener, at han skal til en Dødsstraf, og først naar han kommer til Gjerningsstedet, og Gjerningen skal begynde, ser han, hvad det er. Men naar det da gaar op for ham, hvad der er tiltænt, og han saa ikke adlyder, men gaar sin Vej, skulde han være fri for Straf. Der kunde maasse paa en eller anden Maade søies en saadan Bestemmelse til.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Det første Endringsforslag, som i Dag foreligger til Behandling, er det, som Udvalget har opstillet

under Nr. 27. Jeg kan tiltræde dette Endringsforslag, og skal ikke trætte med vidtløftige Grunde, hvorfor jeg kan gaa ind derpaa. — Det Samme gjælder om Endringsforslaget under Nr. 28. — Jeg kommer dernæst til Endringsforslaget under Nr. 29, som er stillet af et Mindretal, bestaaende af 4 Medlemmer af Udvalget. Jeg kan med Hensyn til dette Endringsforslag henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad); jeg ma ubetinget fastholde Lovforslagets Redaktion. Den Regel, som er given i Lovforslagets Paragraf, er tydelig og klar; den fremhæver den ubetingede Lydighedspligt for en militær Undergiven og udtaler dernæst, at han er angerløs for en Gjerning, som han efter en given Befaling har udført, naar han ikke klarlig har maattet kunne indse, og det heller ikke isøvrigt er ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtes en Forbrydelse. Saaledes som Endringsforslaget er affattet — det blev for kort Tid siden fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds — bliver Reglen stillet paa Hovedet; selv om der ikke skulde være nogen virkelig stor Uoverensstemmelse mellem Redaktionen af Lovforslagets Paragraf og Endringsforslaget — hvad jeg imidlertid ikke fuldstændig kan indrømme —, saa er der dog alligevel, tror jeg, Grund for det høie Thing til at slutte sig til Lovforslagets Affattelse. — Der er af et Mindretal under Nr. 30 stillet et Endringsforslag om, at der tilføies Paragrafen „ifr. § 00“ og derved sigtes til en ny Paragraf, som er foreslaet indsat ved Endringsforslaget under Nr. 91, og som lyder saaledes: „Ovo, der udsteder eller adlyder nogen Befaling, som sigter til at antaste Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, anses som skyldig i Høiforæderi (ifr. Grundlovens § 43)“. Der er efter min Mening ikke den fjerneste Anledning til at indføre en saadan Paragraf i den militære Straffelov. Jeg er fuldkommen enig i, hvad der blev yttret af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at det er urigtigt — han udtalte dette, da han omtalte Endringsforslaget under Nr. 29 — at anføre Exempler paa, hvilke Handlinger der ere strafbare. Enten bør man aldeles ubelade disse Exempler, eller ogsaa optage Alt, hvad der er strafbart. Det Samme gjælder med Hensyn til den foreslaede nye Paragraf. Som det tidligere er blevet udtalt her i Salen, er der Angreb paa andre Institutioners og Personers Selvstændighed og Frihed, som ere strafbare end netop Angrebene paa Rigsdagens, og hvorfor da indføre denne enkelte Paragraf alene. Man vilde jo, naar man skulde være udtømmende, komme til at indføre en stor Del af den borgerlige Straffelovs Bestemmelser i den militære Straffelov, hvilket er fuldkommen unødvendigt ifølge den Hensigt, som findes i selve den militære Straffelov med Hensyn til dens Stilling overfor den borgerlige Straffelov. Ved at omtale